

jo sin Tale i forrige Møde med at meddele, at han for sit Vedkommende gik til de Forhandlinger, der nu skal finde Sted, med Ønsket om at faa det bedst mulige ud deraf, og derfor kan jeg naturligvis takke det ærede Medlem. Men jeg synes ikke, det var nødvendigt for det ærede Medlem at komme gennem Døren ind til det Sted, hvor Forhandlingerne skal føres, med et saadant Rabalder som det, hvormed han indledede sine Bemærkninger. Det ærede Medlem ved, at Døren til Forhandlingerne staar aaben; der er derfor slet ingen Anledning til at lave særlig Alarm ved Passagen. I mine Udtalelser fandtes der overhovedet ikke Basis for noget saadant, idet jeg paa intet Punkt har underkendt Betydningen af Arbejdsløshedskasserne eller udtalt noget som helst i Retning af det, som det ærede Medlem vilde lægge mig i Munden: at den Støtte, der ydes Arbejderne gennem Kasserne, er en Naadesakt. Noget saadant er ikke udtalt fra min Side og kræver derfor heller ikke paa nogen Maade det barske Svar, som det ærede Medlem gav. Jeg underkender ikke Arbejdsløshedskassernes store sociale Betydning, end mindre de meget betydelige Ofre, som bringes af Arbejderne, for at de kan holde sig indenfor Rammen af denne Forsikring, og jeg har altid anerkendt — og ogsaa givet Udtryk derfor under Forhandlingerne i det høje Folketing —, at Samfundet har en Forpligtelse til at komme dem til Hjælp, der kommer ud for uforskyldt Arbejdsløshed.

Det ærede Medlem sagde, at naar man ikke var enedes om det foreliggende Lovforslag i det høje Folketing, laa det i, at man havde haft alt for kort Tid til at føre Forhandlingerne der, og det ærede Medlem tvivlede paa, at det vilde blive muligt at komme overens, hvis der ikke blev givet dette høje Ting en betydelig længere Frist end den, der er tiltænkt det, og som er angivet gennem det Forslag til Forlængelse af Loven af 22. December 1920; som jeg har tilladt mig at fremsætte i Folketinget. Men jeg maa sige til det ærede Medlem, at det var slet ikke Tiden, som var bestemmende for det Resultat, der naaedes i det høje Folketing, det var Kravet fra visse Partier om en fuldstændig Omkalfatring af det foreliggende Lovforslag. Det var det Krav, som det ærede Medlem paa en Maade gav sin Tilslutning; da han sagde, at Lovforslaget maatte endevendes i dette høje Ting. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at hvis han gaar til Forhandlingerne om denne Sag med Kravet om at faa en saadan Endevending gennemført, naar det ærede Medlem

intet, ligegyldigt, hvor lang Tid han faar reserveret til at føre Forhandlingerne.

Det ærede Medlem causerede muntert over Arbejdsløshedskasselovgivningens Historie, og i dette Causerie forekom der vel utvivlsomt meget rigtigt, men ogsaa adskillige Paastande, som er ubeviste og formentlig ogsaa ubeviselige. Det ærede Medlem sagde saaledes, at naar Arbejdsanvisningsloven blev vedtaget i 1913, skyldtes det en Fejltagelse, som det ærede Medlem skildrede meget muntert. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at Arbejdsanvisningsloven og Loven om Arbejdsløshedskasser jo den Gang behandlede samtidig, og derigennem var udtrykt, at man klart saa Betydningen af, at disse to Sider af den samme sociale Sag drøftedes samtidig og ud fra visse fælles Principper. Jeg nærer ikke Tvivl om, at var Arbejdsanvisningsbestemmelserne i 1913 blevet knyttet langt nærmere, end Tilfældet blev, til Bestemmelserne om Arbejdsløshedskasserne, vilde Arbejdsanvisningen have vokset sig ganske anderledes stor og betydningsfuld, end Tilfældet nu er. Naar det ærede Medlem sang en Lovsang over Arbejdsløshedskasseloven af 1914 og sagde: Den burde aldrig have været rørt, den burde have bestaaet uforandret den Dag i Dag, ja, saa gaar det det ærede Medlem, som det gaar saa mange: naar de tænker tilbage paa svundne Tider, synes de allerbedst om det, der ikke er mere. Det er en Opfattelse, som mange Mennesker har, og som maaske i somme Tilfælde kan være den rigtige, men det ærede Medlem bør ikke glemme, at under Forhandlingerne paa Rigsdagen om Arbejdsløshedskasseloven af 1914 — de Forhandlinger, som fandt Sted gennem de Samlinger, og i hvilke det ærede Medlem spillede en saa fremtrædende Rolle —, var det ærede Medlem ingenlunde tilfreds med alle de Bestemmelser, som fandtes deri; nej, det ærede Medlem kritiserede dem kraftigt i betydeligt Tal og gjorde opmærksom paa, at hvis noget saadant blev gennemført, ja, saa døde man den udmærkede Bevægelse, som faktisk er og stedse har været rejst ved den arbejdende Befolknings eget Initiativ. Men nu, nu ser det ærede Medlem altsaa ganske anderledes paa Sagen. Nu siger det ærede Medlem: Havde vi dog bevaret de Bestemmelser uforandret! Naar denne Lov er gennemført, og det ærede Medlem maaske om 10 Aar staar og drøfter en Revision af de Bestemmelser, der nu eventuelt fastsættes, kan det saamænd gerne være, at det ærede Medlem vil kunne synges en lignende Lovsang over disse som den,